

РЕШЕНИЕ

№ 39340

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на
прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7097** по описа за **2026** година
докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 - 228 от АПК, вр. чл. 63в от
ЗАНН.

Делото е образувано по повод подадена касационна жалба от Директор дирекция „Инспекция по
труда С.“ срещу Решение №1537 от 30.04.2026г. по НАХД 3590/2025г., по описа на Районен съд -
[населено място], 18-състав, с което е отменено НП № 22-2500015/10.02.2025г., с което на
основание чл.416, ал.5 от КТ на "Бул логистик" ЕООД е наложено административно наказание
„имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл.415, ал.1
от КТ.

Касаторът сочи, че решението на СРС е неправилно, постановено в противоречие с материалния
закон и постановено при допуснати съществени процесуални нарушения. Излага аргументи, че
горепосоченото решение е неправилно и материално незаконосъобразно в частта, в която съдът е
приел, че конкретното предписание, за което е дадено на дружеството е нищожен индивидуален
административен акт, доколкото липсва предвидената от закона форма, а именно определяне на
задълженията по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 5 от АПК, тъй като не е посочен конкретния размер,
който подлежи на изплащане. Задължителното предписание е индивидуален административен
акт, притежаващ изискуемата от закона писмена форма. Счита, че се съдържа ясна, разбираема и
недвусмислена воля на административния орган, а именно субектът на нарушение да изплати
дължимите суми за точно определен период (командиrowане със заповед № 003/03.07.2024 г.) и на
точно определено лице. Счита, че липсата на изрично изписана сума в лева не прави акта
нищожен или неразбираем, тъй като размерът е изцяло определяем. Работодателят разполага с

първичните счетоводни документи, нормативната уредба и собствената си заповед № 003/03.07.2024 г., по които същият е длъжен да изчисли точния размер на дължимите командировъчни пари. Сочи, че административният акт не може да бъде нищожен само защото препраща към определяеми критерии, съдържащи се в документацията на адресата. Цитира съдебна практика, в която е прието, че признанието на работодателя относно неизпълнение на задължението за трудови възнаграждения е достатъчно фактическо основание за издаване на предписанията и че липсата на конкретизация на задължението не обуславя незаконосъобразност, още повече би довело до нищожност на даденото предписание. Счита решението на СРС за неправилно, тъй като районният съд е извършил косвено преразглеждане на законосъобразността на предписанието в производството по обжалване на наказателно постановление. Посочва, че задължителното предписание под № 3 е индивидуален административен акт, който не е бил обжалван от дружеството жалбоподател по реда на АПК пред съответния административен съд и е влязло в законна сила. Излага аргументи, че като е разгледал законосъобразността (условията за унищожаемост, преминали под маската на „нищожност“) районният съд е нарушил принципа на стабилност на административния акт. Твърди, че предписанието не страда от радикален порок, водещ до нищожност, и е било задължително за изпълнение, а неизпълнението му в срок автоматично води до категоричния извод, че е налице обективния състав на нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ, описано с процесното наказателно постановление. Т.е. неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, е правно- релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. В случая контролният орган е установил при извършената последваща проверка, че е налице неизпълнение на задължително предписание № 3, дадено с протокол за извършена проверка, поради което е съставен акта за установяване на административно нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ. Счита, че след като процесното задължително предписание не е било обжалвано по надлежния ред пред съответния административен съд, то е станало задължително за изпълнение, независимо дали е било правилно или не, а предметът на производството пред районен съд е ограничен до проверката било ли е изпълнено предписанието или не. След като принудителната административна мярка е влязла в сила, твърди, че съдът няма правомощията да я ревизира, тъй като актът, с който е била приложена/протокола за извършена проверка/ е влязъл в законна сила, а единствената роля на първоинстанционния съд е да прецени дали е имало приложена принудителна административна мярка, влязла ли е в сила, т.е. подлежи ли на изпълнение или евентуално е била отменена и ако подлежи на изпълнение дали е била изпълнена. Счита, че съдът не е извършил анализ и преценка на събраните по делото доказателства, не е изложил фактически констатации и правни изводи относно релевантните за повдигнатото от АНО нарушение - предмет на административнонаказателното обвинение, обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, както и приложението на закона, както и че в решението изцяло липсва описание на фактическата обстановка. Иска да бъде отменено решението на Софийски районен съд и вместо него да бъде постановено решение, с което да бъде потвърдено наказателно постановление № 22-2500015 от 10.02.2025 г., като правилно и законосъобразно и алтернативно да бъде отменено първоинстанционното решение и делото да бъде върнато на друг състав за повторно разглеждане. В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, чрез юрк Б., поддържа жалбата по съображенията подробно изложени в същата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, редовно призован, не изпраща представител.

Прокурор от СГП дава заключение за неправилност на първоинстанционното решение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в

рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, същата е основателна.

По силата на чл.218 ал.1 АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата или протеста пороци на решението, като съгласно ал.2 на посочената норма - за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, съдът следи служебно.

Производството пред районния съд е образувано по жалба на "Бул логистик" ЕООД срещу наказателно постановление № 22-2500015/10.02.2025г., издаден от директора на ДИТ-С., с което на основание на основание чл. 416, ал. 5 от КТр, на дружеството е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 415, ал.1 от КТр.

С атакувания съдебен акт е отменено процесното НП № 22-2500015/10.02.2025г.

При осъществения контрол на съдебното решение, касационната инстанция намира, че СРС, НО, 18-ти състав, не е извършил анализ и преценка на събраните по делото писмени доказателства, не е изложил фактически констатации и правни изводи относно релевантните за повдигнатото от административнонаказващия орган нарушение - предмет на административнонаказателното обвинение, обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, както и по приложението на закона. Изцяло липсва описание на фактическата обстановка.

Районният съд, като съд по фактите и правото е длъжен да установи безспорна фактическа обстановка, въз основа на представените пред него доказателства, както и служебно да събере допълнително доказателства, ако е необходимо. Районният съд е задължен да изложи в мотивите на решението фактическата обстановка, която приема за безспорно установена и на която основава правните си изводи относно административнонаказателната отговорност на санкционираното лице.

Касационната инстанция няма правомощия да установява нови фактически положения и следва да проверява единствено правораздавателната дейност на районния съд. Липсата на фактически установявания в обжалвания съдебен акт възпрепятства извършването на касационна проверка по приложението на закона и затова решението на районния съд следва да бъде отменено, а делото - върнато на друг състав от същия съд за ново разглеждане. Необходимо е цялостно изясняване на релевантната за случая фактическа обстановка, въз основа на която да могат да бъдат изведени обосновани правни изводи.

В частност – съдът следва да извърши пълна проверка на релевантните факти. Избраният съдебен подход налага еднозначно извода за пълна липса на самостоятелна установителна дейност каквато съдът дължи и следва да осъществи. Извън това съдът е длъжен да провери обосноваността на повдигнатото административно обвинение, респ. наложено наказание с оглед защитната теза и изложените от жалбоподателя възражения/относимите такива/.

В допълнение нормата на чл.11 ЗАНН регламентира субсидиарна приложимост към НК във връзка с редица институти на административно-наказателната отговорност по които се дължи преценка.

Неясно за настоящия състав остава на какво правно основание следва да бъде посочена конкретна сума на процесните командировъчни, която подлежи на изплащане, при условие, че същата е определяема „дължимите командировъчни пари в пълен размер за периода на командироването

му със заповед 003/03.07.2024 г., съгласно чл. 215, ал. 1 от Кодекса на труда“.

СРС е обявил, макар и само в мотивите на съдебния акт, предписание № 3, дадено в протокол от 27.11.2024г. за нищожно, като е приел, че на нищожността може да се позове всеки и същата може да бъде констатирана от настоящия съд без да е необходимо нарочно производство по оспорване на индивидуалния административен акт, без да отчете обстоятелството, че цитираното предписание, има белезите на индивидуален административен акт и подлежи на самостоятелен контрол. Именно в този самостоятелен контрол, компетентният административен съд разполага с възможността да прогласи нищожността му или да го потвърди. След като "Бул логистик" ЕООД не е атакувало дадените му предписания и конкретно процесното под № 3, то има задължителен за него характер и подлежи на незабавно изпълнение. А след като предписанията са влезли в сила, те не подлежат на последваща преоценка. Приемайки предписанието за нищожно, СРС е извел правомощията на административния съд, пред който ПАМ подлежи на обжалване, произнесъл се е по законосъобразността на ПАМ, която не е била спорна и за чиято законосъобразност СРС няма компетентности да се произнася, и резултата от това е използвал, за да издаде оспорения съдебен акт, като е приел, че на нищожността може да се позове всеки и същата може да бъде констатирана от настоящия съд без да е необходимо нарочно производство по оспорване на индивидуалния административен акт. Този извод на СРС е изцяло погрешен, защото освен, че СРС е излязъл извън предмета на воденото пред него дело, е подложил на преценка по законосъобразност административен акт, който е влязъл в сила и за който СРС няма правомощие да се произнася. При новото разглеждане на делото СРС следва да изложи мотиви единствено дали са налице фактическите основания за ангажиране на административнонаказателна отговорност на дружеството за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ, но не е и да се произнася по законосъобразността, още по-малко да обявява нищожност на ПАМ, за която е компетентен административния съд.

Първата съдебна инстанция би могла да обоснове извод за не/законосъобразност на оспорваното НП едва след изясняване на всички факти и обстоятелства по административнонаказателното производство, като в случая липсва обосновка на фактите въз основа на които е установено нарушението и липсва и обосновка на правната квалификация приложима към тези факти.

При новото разглеждане СРС следва да се произнесе и по претенцията за разноски съобразно чл.226 ал.3 АПК.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София - град, XXVII-ми касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1537 от 30.04.2026г. постановено по НАХД 3590/2025г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ